

2016. november 30. szerda - Szent András apostol ünnepe

Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22

„...emberhalászokká teszlek titeket...”

Imponálónak tűnik, ahogyan Simon és András, Jakab és János, mindent odahagyva követik Jézust. Mégis elgondolkodtató, hogy életükben ez már nem az első meghívás. Keresztelő János tanúságtétele kapcsán András már korábban utána ment Jézusnak, sőt testvérét, Simont is elvitte hozzá.

A mai ünnep szentje kapcsán úgy tűnik, hogy a Krisztus követésére szóló meghívás nem feltétlenül egy pillanat műve. Talán érdemes számba vennünk, kik voltak, akik közvetítésével a meghívás eljutott hozzám, illetve, mik voltak azok az események, melyek segítettek elköteleződni. Nagyon szimpatikus számomra, ahogyan András, amint meglátja Jézusban az Isten Bárányát, ezt elsőként, azonnal megosztja a testvérel. Nem véletlen, hogy az apostolok között két testvérpár is akad. A rokoni kapcsolatok, a vérségi kötelékek segíthetnek a lelki kapcsolatok erősödésében is, jó esetben javára válnak közös elköteleződésünknek.

Szoktam hálát adni az Úrnak azokért, akik Hozzá vezettek?

Noha igaz lehet a mondás, hogy „senki sem próféta a maga hazájában”, mégis eszembe jut, hogy közeli hozzátartozóim számára is tanúságot kell tennem, hozzájuk is küldetésem van?

Tudok olyan lelkesen beszélni nekik Jézusról, mint annak idején András, hogy testvérem, rokonom elinduljon Hozzá?

Szent András ünnepe talán azért is esik mindig az adventi időszakra, mivel kettős meghívása volt. Mindannyian több adventet is megélünk, s mindegyik egy újabb felszólítás, egy újabb meghívás, hogy lezárj egy évet, és még szorosabban kapcsolódj Jézushoz, vállalkozz még tudatosabban követésére és hirdetésére, légy igazi emberhalász.

Csikyné Edit, *Budapest*